

σκέπτεται ἐν πικρίᾳ ὅτι βεβαίως παρήλθον ἀνεπιστρέφτι. Ἰδοὺ πῶς μελαγχολεῖ ὡς ἄγγελος φωτός ὅστις μετὰ τὴν ἀμετάκλητον πτώσιν τοῦ Ἐωσφόρου, θὰ ἐθλίβετο μὴ συμματασχὼν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀνταρτίας.

Ἡ ἄλλη αὐτὴ τρεμουλιάζει ὡς φῶς ἐγγὺς τῆς δύσεώς του, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ φλόξ μεγαθύνεται στιγμιαίως καὶ ἀναρρίπτεται ὀρμητικῆ καὶ λαμπρὰ, ἔπειτα καταπίπτει αἰφνης καὶ ἔρπει ἐκτεινομένη ὡσεὶ ζητοῦσα τὸ ἐλλείπον στοιχεῖον τῆς τροφῆς τῆς. Τὸ τρεμουλιασμὰ τῆς εἶναι ἡ ἀγωνία τῆς τελευταίας πάλης δι' ἧς μάχεται καθ' ἑαυτῆς. Ἡ μουσικὴ τὴν ἐστέρησεν ὀλοκλήρως τῶν θραστικῶν αὐτῆς δυνάμεων. Καὶ τώρα ἔρχεται ὁ πειρασμὸς μέλλων νὰ τὴν εὐρῆ ὅλως ἄμαχον. Εἰς τὴν ἄλλην αὐτὴν ἦτις φαίνεται ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος, τὰ πνεύματα τοῦ ἤχου ἐρρίψαν ἀρτίως ὡς αἱ μάγισσαι εἰς τὸν Μακθῆθ, λόγια μαντικά, καὶ αἰσθάνεται γεννωμένας ἐν ἑαυτῇ ἐπιθυμίας τέως ἀγνώστους. Παραλείπω δὲ, χαριζόμενός σοι, ὅλας τὰς ἀλλοκότους φαντασίας, μωρὰς, ἢ κακούργους, αἵτινες διαπερῶσιν ὡς λάμπεις πρόδρομοι τῆς ἀφροσύνης, ὅλας τὰς κεφαλὰς ἐκείνας τὰς παραδιδόμενας διὰ τῆς μουσικῆς εἰς τὸν δαίμονα τοῦ ρεμβασμοῦ. Ἡρώτας σὺ, πόσοι ἄνθρωποι ἐξέρχονται ἀπὸ αἰθούσης μουσουργικῆς πεφλογοισμένοι διὰ σκέψεων γενναίων, τὰς ὁποίας ἄλλως ποτὲ δὲν θὰ ἤννοον, πόσοι κατεκτήθησαν ὑπὲρ τοῦ ἠθικῶς ἀγαθοῦ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἁρμονίας . . . ἀναστρέφω τὴν ἐρώτησίν σου, καὶ σ' ἐρωτῶ κ' ἐγώ. Βιξέυρεις πόσοι τῶν εἰσελθόντων μὲ ψυχὴν ἀγνήν, ἐξῆλθον τώρα προητοιμασμένοι καὶ ὄριμοι διὰ τὸ ἀμάρτημα; Πολλοὶ πρότερον εὐτυχεῖς, ἀπῆλθον φέροντες τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὅσοι ἐπεθύμουν νὰ λησμονήσουν, ἐνθυμήθησαν, καὶ ἰσθάνθησαν ἀνοιγομένας τὰς οὐλὰς αὐτῶν, καὶ ὅσοι ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῶν, τούναντίον ἔπιον τὸ ὕδωρ τῆς Λήθης καὶ ἀπεκοιμήθησαν εἰς ὄνειρα ἐγκληματικά.

(Ἔπεται συνέχεια).

EMILE MONTEGUT.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ .

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

Α'.

Δὲν θέλω κόρην ἄπειρον τοῦ ἔρωτος, δὲν θέλω
Δὲν θέλω ἀθεώτητα δειλῆν, ἐρυθριῶσαν.

Εἶν' εὐκόλον εἰς ἄπειρον καρδίαν ν' ἀνατέλλω,
Αταρέουσαν τὸ ἄδηλον, τὸ ἄγνωστον ἐρῶσαν . . .

Ποτὲ γενναῖος μαχητῆς ἀόπλους δὲν φονεῖται·
Ψυχραίνει νίκη εὐκόλος τὴν εὐγενῆ ἀνδρίαν.
Ζητεῖ λυσσώδη συμπλοκὴν, ζητεῖ νὰ κινδυνεύῃ,
Καὶ ἰσχυροῦ πολεμιστοῦ νὰ σχίξῃ τὴν καρδίαν!

Κ' ἐγὼ ἐδέχθην φίλημα ἀπὸ ψυχὴν παρθένον,
Κ' ἤκουσα στόνον συμπαθῆ νεάνιδος ἀγίας,
Ἄλλὰ τὸ φίλημα μὲ πῦρ δὲν ἦτο μεμιγμένον,
Οὐδ' ἦτο στόνος ἔρωτος ὁ στόνος τῆς δειλίας . . .

Τοιοῦτος ἔρωσ παιδιὰ ἀγάπης θεωρεῖται,
Καλεῖται περιέργεια, ἀνυπομονησία . . .
Καλεῖται ὅ,τι θέλετε, ἀλλ' ἔρωσ δὲν καλεῖται·
— Ἡ προανάκρουσις ποτὲ δὲν εἶναι ἁρμονία! —

Ἔ! ὅσοι τὸ ἐρύθημα ποθοῦν τὸ τετριμμένον,
Εἰς τὸ γυμνάσιον αὐτὸ τοῦ ἔρωτος τοὺς στέλλω.
Ἄς λάθουν ἄλλοι φίλημα ἀπὸ ἀγνήν παρθένον·
Ἐμὲ, τοιοῦτον φίλημα κουράζει — δὲν τὸ θέλω! —

Θέλω ψυχὴν ἡμιθανῆ, ψυχὴν καταβληθεῖσαν,
Τὸ πᾶν ἰδοῦσαν καὶ οὐδὲν μὴ ἔχουσαν νὰ μάθῃ,
Καρδίαν ἀμαρτήσαν, καρδίαν τεφρωθεῖσαν,
Γνωρίζουσαν τί ἔπαθε, καὶ... θέλουσαν νὰ πάθῃ . . .

Θέλω καρδίαν ζήτησαν ταχύτερον, πεσοῦσαν
Νὰ τὴν ἐγείρω, κ' εἰς νεκρὰν ψυχὴν νὰ ἐμφυσήσω.
Καρδίαν φθινοπωρινὴν, ζωὴν φυλλοξέρουσαν,
Καὶ πεπτωκότα ἄγγελον ποθῶ νὰ ἐλεήσω . . .

Τοιοῦτος εἶμαι· προτιμῶ τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας,
Τὸ πίπτον φύλλον, καὶ οὐχὶ ναρκίσσους, μυροβόλους,
Ἄπὸ τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, τοὺς δόντας ἀστέρας,
Καὶ προτιμῶ ἓνα νεκρὸν ἀπὸ τοὺς ζῶντας ὅλους!

Β'.

Ναί· εἶναι φέρον δάκρυον ἐλέους ἡ ψυχὴ μου,
Εἶναι τοῦ πόνου ἀδελφῆ εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλιν,
Εἶναι μνημεῖον εὐσεεῆς τῆς τέφρας ἡ ζωὴ μου,
Συνάζον φύλλα ἐρυθρὰ εἰς τὴν ἀνεμοζάλην . . .

Ἐκείνην ἦν ἐπιζητῶ, τὴν ἄγνωστον ἐκείνην,
Ἐκείνην ἦν ἠγάπησα χωρὶς νὰ τὴν γνωρίσω,
Ἦν ἔπλασα ἀπὸ πυρᾶν, καὶ τέφραν, καὶ ὀδύνην,
Εἰς ποῖον νέον Γολγοθᾶ τῆς γῆς; θὰ τὴν ζητήσω;

Ἔ, νὰ τὴν ἴδω ἄφρονον καὶ εἰς σταυρὸν ἐπάνω,
Νὰ τὴν ἴδω ἐκπνεύουσαν καὶ νὰ τὴν προσκυνήσω,
Μὲ σέβας τῆς καρδίας τῆς τὸ πτώμα νὰ θεριάνω,
Κ' ἴσως μὲ τῆς ἀγάπης μου τὸ πῦρ τὴν ἀναστήσω!

Ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειται, ἡ μοίρα ἂν θελήτῃ
Τοὺς στίχους τούτους συμπαθῶς ποτὲ νὰ ἀναγνώσῃ,
Ἐμπρὸς μου μόνον ἄς φανῇ καὶ θέλω τὴν γνωρίσει,
Καὶ θέλω μὲ τὴν κίνιν τῆς κίνιν μου ἐνώσει!

Πλὴν ἂν τὴν ἀγνώστον αὐτὴν δὲν ἔπλασεν ἡ μοίρα,
Ἐὰν δὲν τὴν ἐφώτισεν ὁ Ἥλιος ἀκόμα,
Δὲν βλέπτει! μόνος μὲ αὐτὴν τὴν ἔπλασα τὴν χεῖρα,
Ἐκ λάβας ὡς τὴν ἤθελον καὶ ὄχι ἀπὸ χῶμα . . .

Γ.

Μὲ Βύρωνος τὴν ἔπλασα γογγύζουσαν καρδίαν,
Καθὼς τὴν Σάνδην ἔμπλεον ὀργῆς καὶ ἀθείας,
Τῆς ἔδωκα τὴν σκοτεινὴν τοῦ Δάντου φαντασίαν,
Καὶ τῆς ἐχάρισα τὸ πᾶν . . . ἐκτὸς τῆς εὐτυχίας.

Ἵστε τὴν νύκτα ἀγρυπνῶ εἰς τὴν ἀκτὴν ρεμβώδης,
Τὴν βλέπω ἀναδύουσαν ἀπὸ τὸ μαῦρον κύμα,
Μὲ προσκαλεῖ πλησίον τῆς λευκῆ καὶ ὀμιχλώδης,
Κ' ἔπειτα πάλιν χάνεται εἰς τὸ ὑγρὸν τῆς μνήμα!

Ἱεροφάντην τῶν νεκρῶν μ' ἰτέαν ἐστεμμένην,
Τὴν βλέπω τὰ μεσάνυχτα εἰς γῆν κοιμητηρίων,
Μέτωπον κλίνουσαν ὠχρὸν εἰς στήλην συντριμμένην,
Νὰ μοῦ δεικνύη κατηφῆς λησιμονηρὴν μνημεῖον . . .

Τὴν βλέπω μὲ τὴν κάθυρον πετώσαν τρικυμίαν,
Τὴν βλέπω μὲ τὰ σύννεφα νὰ σχίξῃ τοὺς ἀέρας,
Τὴν βλέπω εἰς τὴν κόλασιν, κ' εἰς ταύτην τὴν καρδίαν,
Παντοῦ τὴν βλέπω, πλὴν ποτὲ εἰς τοὺς χρυσοῦς ἀθέ-
[ρας . . .

ἽΩ, τὴν ἀγνώριστον αὐτὴν, ρεμβώδη ἐρωμένην,
Πολλάκις μὲ ἀκούσιον τὴν ἀτενίζω τρόμον,
Ἐντὸς δρυμόνων σκοτεινῶν βαδίζουσαν θλιμμένην,
Καὶ φύλλα φθινοπωρινὰ πατώσαν εἰς τὸν ὁρόμον!

Πολλάκις ἔρχεται αὐτὴ εἰς τὸ ψυχρὸν μου δῶμα,
Κύπτει, καὶ εἰς τὸ στήθος μου τὴν κεφαλήν στηρίζει,
Μὲ δίδει φίλημα νεκρᾶς καὶ κρῖον εἰς τὸ στόμα,
Καὶ « ἤλλα! » μ' ἐπικηδεῖον φωνὴν μοῦ ψιθυρίζει!

Καὶ φεῖγεται, κ' ἐπανερχεται μὲ κάθυρον μανθῶσαν,
Μὲ λέγει: « μίαν μετὰ σοῦ στιγμήν νὰ μείνω μέλλω »
» Ἀπληθύνουσα ἔρχομαι ἀπὸ τὴν τρικυμίαν,
» Μ' ἐπάγωσεν ἡ θύελλα, νὰ μ' ἀναπαύσης θέλω » . . .

Εἰξεύρω, δίδει θάνατον τοιαύτῃ ἐρωμένην,
Τοιοῦτος ἔρωσ, ἐννοῶ, συντρίβει τὴν καρδίαν.
Ἴλλὰ τὸν ἄδην προτιμᾷ καρδία κολασμένην,
Ἴπὸ τῆς μονοτονίας σας ἔδδεν τὴν ἡσυχίαν!

Μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ σεμνότυπος παρθένοι!
Ἄφροτος δὲν σὰς ἀγαπῶ, νὰ ἀγαπῶ ἀρχίζω. . .
Εἰς τῆς κολάσεως τὸ πῦρ ἐκείνη μὲ προσμένει,
Τὸν οὐρανὸν σας τὸν ψευδῆ ἐγὼ δὲν τὸν ἀξίζω!

(Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ

1860.)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.*

Η ΜΟΥΣΑ ΨΩΜΟΖΗΤΙΣ.

Ἄπὸ τοῦ θεοῦ Παρνασσῶ τὰ ἱερὰ τεμένη
Ἡ Μοῦσα τῆς ποιήσεως κατέθη ψωμοζήτησι,
Ἐκράτει δίσκον κ' ἔψαλλε ὠχρὰ καὶ λυπημένην,
Τίς οἶδε ποῖον τέκνον τῆς ἐπόνει ἡ ψυχὴ τῆς . . .
Φεῦ! ὄνομα δὲν ἔψαλλεν ἀσήμαντον ἡ ξένου,
Ἄν ξένου καὶ ἀνάληγτοι οἱ θεατὰ εἰσίγων
— « Ὁ Ποιητῆς, ἀνέκραξε, τοῦ Περιπλανωμένου,
» Πένης καὶ εἰς ἀφάνειαν ἐκπνέει μετ' ὀλίγον! . . .
» ἽΩ! ῥίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας
» Διὰ τὸν πρῶτον ψάλλτην σας καὶ μάρτυρα τῆς λύρας.»

II.

« Τὰς χεῖρας δὲν ἐμόλυνεν εἰς ἔργα μαιφίονα
Οὐδεὶς τὸν εἶδε νὰ κτυπᾷ τῶν δυνατῶν τὰς θύρας
Ἐξῆσε ψάλλων τὸν λαμπρὸν τοῦ ἔθνους σας ἀγῶνα,
Καὶ ἀποθνήσκει ἔνδοξον ἀπόπαιδον τῆς Μοίρας.
Ἐπὶ τοῦ Κόσμου, δυστυχῆς, ἐὰν δὲν ἠγαπήθη,
Ἄν σθυνομένην ἔδλεπεν ἐκάστην του ἐλπίδα,
Παρηγορίαν εὗρισκεν εἰς τὰ ἀπλά του ἤθη,
Κ' ἐξεδικεῖτο εὐγενῶς λατρεῖων τὴν Πατρίδα.
« ἽΩ! ῥίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας
» Διὰ τὸν ἐξυμνήσαντα τοῦ ἔθνους τοὺς σωτήρας.»

III.

« Ὅπότεν τῆς Πατρίδος σας ἐσπάραττον τὰ στήθη
Τῶν τυφλωμένων τῆς υἱῶν ἡ ἔρις καὶ τὰ πάθη,
Ὅπότεν τὴν ἐλπίστευον τῶν Βαυαρῶν τὰ πλήθη
Πρῶτος αὐτὸς πολεμιστῆς ἀδάμαστος ἐστάθη.
Μὲ Γρουμενὸν λειον χολὴν, μὲ βέλη Ἀρχιλόχου,
Καὶ μὲ δρακόντων μαστίγια μαστίζων τὴν κακίαν,
Ἐπλήρωσε τὴν βέβηλον κακίαν τοῦ ἐνόου,
Καὶ ὕμνησε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν.
« ἽΩ! ῥίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας,
» Διὰ τὸν ἀποθνήσκοντα πατέρα τῆς σατύρας.»

IV.

« Ἰπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν σὰς ἔθειγ' ἡ φωνὴ του,
Κ' ἐθέρμαινον τὰ στήθη σας οἱ φλογεροὶ του σίχαι
Καθ' ἣν μὲ βῆμα βίαιον φυγάδος, ἡ πλανήτου,
Ἐβελοντῆς καταδόκος ἴς τὰ ξένα ἐδυστύχει! . . .
Ἰπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνίσχυρος καὶ μόνος . . .
Φιλιππικὸς εἰς ἔρμον ἐβροντοφάνει Πνύκα
Ἦμ' ἐν πικρὸν μεϊδίαιμα, μ' ἐν ἄσμα ἀηθρόνος
Παλαίον πρὸς τὸν Ὀθωνα τὸν Ὀθωνα ἐνίκα.
« ἽΩ! ῥίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας,
» Διὰ τὰς ἄλλοτ' ἔλαθεν ἀλύσεις εἰς τὰς χεῖρας.»

V.

« Ἄν ἀποθάνῃ ἀκλαυστος κατάραν δὲν θ' ἀφήσῃ
Ὅ ἐμπνευσμένος ποιητῆς μνησίκακακος δὲν εἶναι
Ὅπου ταφῆ ὁ νάρκισσος κ' ἡ πόα θὰ ἀνθήσῃ,
Καὶ θὰ τὸν κλαίον ἐν σιγῇ αἱ εὐσομοὶ μυστίνας.
Ἄλλ' οὗτος ἦτον ἀηθῶν, μετὰ αἰῶνας πένθους
Τῆς νέας μας ποιήσεως τὸ πρῶτον ἔαρ ἦτον
Ἄς κλίνῃ μόνον δι' αὐτὸ ἐνώπιόν του ἔθνους
Πᾶς μετ' αὐτὸν ἂν καὶ αὐτοῦ τῆς μούσης λάτρης κρείττων.
« ἽΩ! ῥίψατ' εἰς τὸν δίσκον μου τὸν ὄβολον τῆς χήρας,
» Διὰ τὰς πρώτας ἀπαρχὰς τῆς προσοίλου σας λύρας.»

VI.

« Ὅταν τὸ ἔαρ τῶν ἐθνῶν ἡ δόξα ἐπιστέφει,
Ἐνθουσιῶν ὁ ποιητῆς διὰ τὴν δόξαν ψάλλει,

* Ὁ συνεργάτης ποιητῆς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ θέλῃ ὑπὸ τὴν μετριόφρονα τῆς Μ α ρ ί α ς ψευδωνυμίαν τῆς Χρυσάλλιδος τοὺς ἀναγνώστας, ἀλλὰ φιλικὴ ἐφημερίς ἀπεκάλυψε τοῦ ποιητοῦ τὸ ὄνομα καὶ διέλυσε ταχέως τὸ γόητρον. Ἄλλως τε ἡ ψευδωνυμία δὲν εἶχεν ἀπατήσει πολλοὺς, διότι σίχιοι ὡς οἱ τοῦ Κυρίου Ἀχιλλέως Παράσχου προδίδουσι ἐνκόλους τοῦ ποιητοῦ τὸ ὄνομα